

dolemus. Eiusdem librum de ordine palatii, etiam A depêditum, laudat Hincmarus Rhemorum antistes in epistola de recta novi ac juvenis regis Institutione, cap. 12, his verbis: « Adalhardum senem et sapientem, domni Caroli imperatoris carne propinquum, et monasterii Corbeie abbatem, inter primos consiliarios primum in adolescentia mea vidi: cujus libellum de Ordine palatii legi et scripsi. » Exstat in Spicilegii tomo IV liber de statutis monasterii Corbeiensis Adalhardi mandato conditus, in editis imperfectus interpolatusque sub hoc titulo: *Brevis, quem Adalhardus ad Corbeiam regressus anno incarnationis Domini 822, mense Januario, indictione 15, imperii vero gloriosi Ludovici Augusti 8, fieri jussit.* In eodem codice membraneo, ex quo hæc statuta descripta sunt, habentur *Capitula domni Adalhardi abbatis de admonitionibus in congregatione*, id est, ut quidem interpretor, summaria rerum quas monachis suis inter concionandum solebat inculcare. Postremo Froloardus in Historiæ Rhemensis lib. III, cap. 23, testatur Hincmarum Odoni Belvacensi episcopo scripsisse « pro ratione lunæ paschalis, et lectione quam Adalhardus abbas inde composuit. »

STATUTA ANTIQUA ABBATIÆ S. PETRI CORBEIENSIS

QUE MONACHIS SUIS PRÆSCRIPSIT SANCTUS ADALHARDUS ABBAS.

(Apud Canisium, Spliil.)

CANISII MONITUM PRÆVIUM.

Fragmenta Statutorum veteris Corbeie, que nobilissimus ADALHARDUS, abbas sanctissimus, olim B suis monachis cum ab exsilio reversus fuisset anno Christi 822 præscripsit, e schedis membranaceis ejusdem abbatiæ chartarii eruiimus, ea quidem tempestate exaratis, sed situ et mucore aliquantulum labefactatis, visum subinde fugiebant characteres, adeo ut fere mihi divinandum fuerit. Verba exsoleta et trivialia, quæ illa ferebat ætas, elucidare operæ pretium putavi, ne quid lectorem moraretur. Cæterum biographus S. Adalhardi B. Gerardus in capite 8 illorum cum laude meminit Statutorum, ad hunc modum: « Quam efficax fuerit (Adalhardus) in dispositionibus ordinationis suæ qui nosse voluerit, in libro qui de his conscriptus est, legere poterit non sine grandi admiratione: ubi etiam prospiciet

quam sapienter a sapiente disposita fuerit domus Corbeiensis ecclesiæ. » Porro præter ea quæ a tenebris ac situ vindicavi fragmenta, superest duntaxat Index capitum numero 61. Edidit et alium librum egregius ille abbas ad regis animum Christianis moribus imbuendum, et aulæ ministros in suis quosque officiis recte ac prudenter instituendos continendosque, Hincmaro teste oculato in epistolæ 14 cap. 12: « Adalhardum senem et sapientem, » ait ipse, « domni Caroli Magni imperatoris propinquum, et monasterii Corbeie abbatem, inter primos consiliarios primum in adolescentia mea vidi. Cujus libellum de Ordine palatii legi et scripsi: in quo inter cætera continetur, duabus principaliter divisionibus totius regni statum constare, anteposito semper et ubique omnipotentis Dei judicio (a), etc. »

(a) Excidit liber de quo hic Hincmarus.

BREVIS quem ADALHARDUS ad Corbeiam regressus anno incarnationis Domini DCCCXXII, mensis Januarii, indictione XV, imperii vero gloriosi Ludovici Augusti VIII, fieri jussit.

CAPUT PRIMUM.

Isti sunt provendarii * qui omni tempore æqualiter et pleniter in nostris diebus esse debent. Et si unus ex eis mortuus fuerit, statim alter restituendus est, ut ille numerus semper sit plenus, et nullus amplius in illo numero addatur. Et quamvis modo sint alii clerici superflui, sicut est Savaricus, et aliquanti alii ad illam cellam; vel laici aliqui, sicut ibi ad ipsam cellam, et sicut illi Winedi, et Geriola, et Bruningus Saxo, vel Germanus Bituradi, vel si alii adhuc mittantur clerici, vel laici; non tamen ad illum numerum CL adjungendi sunt; sed semper

C separatim habendi, et tunc liberandi sunt secundum quod temporis ille qui præeat eis, singulis dare jussit. Isti vero CL uno semper tenore in nostris diebus liberandi sunt, sicut hodie per singulas officinas liberantur; alii sic, alii vero sic, quod ideo hic scribere necesse non fuit, quia ex usu quotidiano tam dantibus quam accipientibus notissimum est; et ipsi ministeriales habent inde singuli breves suos; id est, camerarius, cellerarius et senescalus.

De clericis. Pulsantes XII, alii clerici VII. Ex his ad cellerarium II, ad lavendam^b fratrum unus, ad curticulam abbatis unus, ad domum infirmorum

* *Provendarii.* Si Acherio credas, ita dicti sunt a providendo, iique sunt quos vernacula lingua dicimus *pourvoyeurs*; sed multo rectius Baluzius, dum hic agi contendit de certo canonicorum numero, quos præ-

bandarios vocant.

^b *Lavendam.* Lavacrum, *lavoit*, ait Acherius: curticula vero a cohorte derivatur, id est horto, Gal. *courtill*.

tres. Aliæ vero necessitates quas clerici facere debent, per pulsantes fiant. Et ideo necesse est ut tales ibi ponantur, qui omnes necessitates interiores facere possint, et de familia nostra sint; nec contradicere quidquam audeant, et juxta quod esse potest ut officiales sint, et de ipso officio, vel religione sua, post præpositum et decanum, ad custodem sancti Joannis respiciant: nec omnino sine custodia relinquuntur, ne propter aliquam turpitudinem illorum religio monasterii blasphemetur.

Item de laicis. Matricularii^a duodecim, laici triginta. Ad primam cameram sex, sutores tres; cavalarii duo; fullo unus. Ad secundam cameram quatuordecim. Ex his ad cameram unus; fabri grossarii sex; aurifices duo; sutores duo; scutarii duo; pergaminarius unus; saminator unus; fusarii tres. Ad tertiam cameram, tres: ad cellarium et dispensam portarii duo; ad domum infirmorum unus, gararii duo; ad lignarium in pistrino unus; ad portam medianam unus; carpentarii quatuor; mattiones quatuor; medici duo; ad casam vassallorum duo. Isti sunt infra monasterium.

Isti cetero extra monasterium. Ad molinum duodecim: ad piscariam sex; ad stabulum duo; ad hortos octo; ad Buriam^b septem; ad arboretam novam duo; berbicarii duo; ad vivarium quinque.

CAPUT II.

Isti autem sunt dies tredecim, in quibus eis propter amorem Dei et honorem sanctorum dierum, excepto proven'a sua, si non amplius, vel talis consolatio dan'a est: id est inter duos, panis unus vassallorum talis qui fiunt ex modio uno triginta; et unicuique cujuslibet generis pulmenti media libra: et unicuique plenus calix, si fuerit unde, de vino, sin autem de cervisa fratrum. Nativitas Domini, Theophania, Missa domnæ Balthildæ; et ipso die de ministerio camerarii; Purificatio sanctæ Mariæ, die Dominica initium Quadragesimæ, Cæna Domini, Pascha, Ascensio Domini, Pentecoste, Missa sancti Joannis Baptistæ, sancti Petri, sancti Martini, sancti Andree.

Similiter etiam isti sunt dies quibus eis ab opere Dominico^c parcendum est (excepto illud ad victum præparandum pertinet): Nativitas Domini, S. Stephani, S. Joannis, Natale Innocentium, Octaba

^a *Matricularii.* Nomina obscura explicare pergit Acherius. Matricularii, *marguilliers*, ecclesiarum custodes, aut administratores, sive etiam qui curam gerunt pauperum. Cavalarii, equites aut aurigeri. Pergaminarius, qui pergamenum aptat. Saminator, aut saminator, qui cole acuit. Fusarii iidem qui fusores. Gararii, quos dicimus *gruyers*, qui nemonibus secandis præsent. Mattiones, qui edulia præparant.

^b *Buriam.* Buria, pergit Acherius, locus ubi lintea dealbantur, seu lixivio sordes abluuntur, Gal. *Buerie*. Arboreta, locus arboribus consitus. Berbicarii, pastores ovium, *bergers*. Vivarium ubi pisces nutriuntur, *vivier*.

^c *Opere dominico.* Obsequio dominis debito, ut vidit Acherius.

^d *Soccos filtrinos.* Quæ hoc capite obscuriora no-

Domini, S. Theophaniæ, Missa domnæ Balthildæ, Purificatio S. Mariæ, Primo die jejuniorum Quadragesimæ, adeo ut spatium habeant confessiones suas renovare; Cæna Domini, Parasceve, Sabbato sancto, Quarta feria in Pascha, Rogationes, triduo; Ascensio Domini, S. Joannis Baptistæ, S. Petri, S. Marcellini, S. Firmini, S. Martini, S. Andree, Vigilia Natalis Domini. Et illi dies de quatuor temporibus.

CAPUT III.

Hæc sunt quæ clericis nostris canonicis supra scriptis, qui specialiter pulsantes dicuntur, dari debent. De vestimento: tunicas duas albas et tertiam de alio colore: et caligas quatuor, femoralia duo, soccos filtrinos^d duos, calcearios quatuor cum solis novis, exceptis denariis octo ad calceamentum, vuantos duos, mulfolas duas. Hæc omnia anno. Cappam vero de sago, et pelliciam, cottum aut lectarium, sive sagum, in tertio anno accipiant. Ista omnia de illo vestimento debent accipere, quod fratres reddunt dum accipiunt novum, et talia de his eligantur illis qualia inveniri possunt utiliora. Cæterum capellæ, broccus, sive cuculla de sago unde broccus fieri possit, ad arbitrium prioris erit.

CAPUT IV.

Constituimus ad hospitalem pauperum quotidie dare panes de mixtura^e factos, quadraginta quinque, librarum trium et dimidiæ, et de frumento vel spelta panes quinque, quales vassalli accipiunt, ut fiant simul quinquaginta. Ipsi vero panes isto modo partiantur, ut duodecim pauperes, qui supra noctem ibi manent, accipiant singuli unusquisque panem suum, et in crastinum unusquisque ad viaticum dimidium. Hospitalarii autem duo, qui ibi deserviunt, de supra scripto numero unusquisque panem unum: nam panes quinque frumentarii debent partiri inter peregrinos clericos qui in refectorio ducuntur ad viaticum, et infirmos qui ibi sustentantur: ipsam tamen distributionem panum arbitrio committimus hospitalarii; ea videlicet ratione, ut si venerit major numerus pauperum, aut plus aut minus indigentes, sicut sunt inedia defecti, aut pueruli parvuli, ipse discernat, juxta quod oportet. Quod si contigerit aliquo tempore minus venire pauperes, ipse hospitalarius, et magister ejus senior portarius, in me-

mina occurrunt, ita interpretatur Acherius. Socci, genus calceamenti, Gal. *soques*: ii debent esse ex filtro, hoc est, grossiori panno, quem *seutre* vocant. Solæ, *pantouffes*. Vuanti, sive guanti, *gants*. Iisdem adjunguntur mulfolæ, alias mulfulæ, quas dicas *mouffles*, aut *mitaines*, et sunt chirothecæ ampliores. Sequitur *pellicia*, quæ videtur aut vestis e pellibus, vulgo, *pellisson*, aut quæ dicitur *aumusse*. Cottum vero, quod idem dicitur lectarium sive sagum, pallium est quadratum, sive coopertorium lectis inseriens. Capella, cappa diminutivum. Broccus, sive cuculla, vestis est suprema, quæ totum a capite corpus tegit, atque inde factum est rochetum.

^e *De mixtura.* Quos dicimus *de mêteil*, miscellos panes. Spelta vero frumenti genus; quidam viciam appellant.

poriam omnimodis habeant, quanto de supra scripto numero propter paucitatem venientium minus dispensatur, ut iterum cum plures venerint, quod remansit, dispensetur.

Cæteris vero pauperibus venientibus, et eadem die recedentibus, solet dari quartarius, vel, sicut diximus, juxta quod hospitalarius præviderit in majori vel minori numero aut necessitate compedire, companaticus, aut secundum consuetudinem, tributur.

De potu autem quotidie detur modius dimidius, id est sextaria viii, de quibus dividuntur sextaria quatuor inter illos duodecim supra scriptos, ita ut unusquisque accipiat calices duos. Ex aliis quoque quatuor sex dantur clericis, quibus pedes lavantur a fratribus, unicuique calix unus, et Willeranno servitori calix unus: quod residuum fuerit, in arbitrio hospitalarii relinquimus quomodo illud sive infirmis, sive aliis pauperibus dividat. De vino autem erit in arbitrio prioris^a. Infirmorum autem necessitatem senior portarius debet juxta possibilitatem providere, sive in cibo, sive in potu, in his rebus quæ hospitalario desunt ad opus infirmorum.

Si contigerit venire peregrinos de longinquis provinciis, qui supra scriptum numerum excedant, portarius provideat eis quæ necessaria sunt, ita ut non minuatur quidquam de his quæ quotidianis diebus deputata sunt.

CAPUT V.

Addimus etiam de companatico in cibos pauperum ad pensas xxx, quæ dantur inter caseum et lardum, et modios xxx de leguminibus, quintam partem de decima quam accipit portarius a cellerario de anguillis, vel caseo recente, qui constitutus est dare de decem herbicariis, nec nor et de illo qui de villis dominicis datur in decimam. Similiter omnem quintam decimæ de pecudibus, id est, in vitulis, in herbicibus, vel omnibus quæ dantur de gregibus portario, etiam in caballis.

Insuper disposuimus dare ipsi supra commemorato hospitalario de omni argento quidquid ad portam venerit quintam partem, per manus portarii senioris. De quo argento talem volumus fieri dispositionem; ut non minus quotidie quam quatuor denarii dentur; et si minor fuerit numerus de ipsa quinta, quam sufficere possit ad hanc distributionem quotidianam faciendam, abbas si vult suppleat aliunde; et si ultra creverit, non subtrahatur. Ligna autem provideat portarius pauperibus secundum consuetudinem, vel cætera quæ hic scripta non habentur: sicut sunt panni in lectulis, vel vasa, et cætera quæque. Hæc omnia supra scripta de his quæ ad portam veniunt, propter illud supplementum argenti, sicut supra commemoratum est, dentur. Insuper accipiat hospitalarius a camerario vestimenta, vel calcea-

^a *Prioris*. In altero codice additur: « De laicis autem, qui pro beneficio quod tenent, abbati, aut priori, aut præpositis intus vel foris, vel equitando, vel servitium faciendo serviunt, constituimus ut Natali Domini et Pascha habeant aut duo sextaria

menta fratrum vetera, pauperibus tribuenda secundum consuetudinem. Obsecramus igitur omnes quibus ordinatum fuerit officium in hoc monasterio, ut in largitate ac distributione Dei potius attendant voluntatem, quam nostræ parcitatis exemplum, quoniam unusquisque est pro se redditurus rationem.

CAPUT VI.

Ratio, vel numerus annonæ, seu panis, qualiter, vel unde, vel quantum ad monasterium debeat annis singulis venire; vel qualiter custos panis illud debeat dispensare.

Volumus ut annis singulis veniant de spelta bene ventilata atque mundata corbi dccl, unusquisque corbus habens modia xii, bene coagitata et rasa, ad istum novum modium quem dominus imperator posuit. Et veniat ipsa annona de ipsis villis quas præpositus specialiter in ministerio habet, et si necesse fuerit de omnibus, sin autem de illis quibus ipse cum abbate consideraverit. Istum numerum ideo taliter ordinavimus, ut per dies singulos anni, qui sunt ccclxx, semper duos corbos habeat; qui simul sunt corbi dcccxxx. Ideo autem xx addere fecimus, ut antea supererescat quam deficiat. Et quamvis ipsa annona interdum melior, interdum deterior, et aliquando amplius, aliquando minus de farina reddere soleat; nos tamen medioeriter æstimantes, speramus quod de illis duobus corbis semper decem haberi modii possint. Sic ergo singula modia xxx, panes ccc. Quia autem certi sumus quod omni tempore non minus quam trecenti, et aliquid amplius, semper intus assidue manentes, et supervenientes in monasterio erimus, cum tamen modo non magis quam trecenti quinquaginta simus; nos tamen quia aliquando minus, aliquando amplius quam quadringenti fortasse sumus, ita ordinare volumus ac si omni tempore quadringenti simus, ut ex eo quando minus quam quadringenti sumus, supererescit, habeat unde abundanter dari possit quando amplius sumus. Raro tamen fit, quod amplius simus, cum hoc sæpissime fiat quod multo minus quam quadringenti simus.

Addamus ergo ex eo quod de molinis venit quotidie modia quatuor, et sunt panes centum viginti, junge simul, et sunt panes ccccxx. Ecce habemus non solum ad quadringentos qui raro sunt, sed etiam quotidie ad viginti supra, qui rarissime sunt. Sed quia omnis substantia nostra, quæ per ministros nostros dispensanda est, semper magis volumus ut supererescat, quam deficiat: addimus adhuc ex eo quod de molinis venit modium unum, et sunt quotidie panes ccccl, de molinis xv. Collecto igitur numero per singulos dies sunt in totum in anno modia v. cccclxxv; addamus etiam xx de illis molinis, et sunt v. d. Ex quibus iii. dcl. de spelta; reliqua cervisæ, aut unum sextarium vini, non hæreditario jure, sed pro charitate, vel loci honore. Hoc tamen sit in voluntate abbatis, et prioris, et præpositorum. »

vero i. dccc. de molinis venire debent. Quia ergo, sicut supra diximus, magis ut supercrescat quam deficiat, volumus: idcirco primo corbus xx, et insuper quotidie panes supra illos cccc provendarios, et adhuc modia xxv addere fecimus; cum tamen, sicut supra dictum est, sæpius minus quam aut cccc, aut certe ultra cccc, esse soleamus.

Et quia ad ipsum molinum, boves, porci, aves diversæ, canes et interdum caballi pascendi sunt, addamus adhuc de ipsis molinis modia cl, et fiunt in totum quod de molinis venire debet, modia ducenta. Hæc interim ita dicta atque servata sint, quousque pariter considerare valeamus, utrum addere aut subtrahere aliquid necesse sit. Verumtamen monemus atque obsecramus custodem panum, ut quidquid exinde per mensuram vel numerum dierum septimanarum, vel totius anni mensium sciri potest, cum omni diligentia scire non negligat, quemadmodum cum tempus mutationis venerit, nobis renuntiare sciat qualiter præsentem annum administrando transeat. Et ut hoc levius scire possit, separet inde primo illos provendarios, qui per pensas semper æqualiter et habentur et liberantur, quorum numerus semper æqualis est; nisi forte aliquando minor: nam nunquam fit major. Deinde perpendat panem fratrum, quando semel vel quando bis in die manducant, et ponat semper semotium illum qui ad illorum opus deputatus est, et consideret quantum eo tempore, quando semper semel, quantum eo, quando semper bis in die manducant, et quantum in una septimana, in utroque tempore quando minime, et quantum in una, quando maxime impendit; et arbitremur prope eum invenire posse, de quanto valeat pane, vel modiis ad eorum opus transire.

In isto numero ponendi sunt omnes qui panem fratrum accipiunt, excepto hospites qui hunc quotidie non accipiunt. Observet autem ne tantum pariter de pane fratrum faciat, ut remanendi nimium obdurescat; quod si fecerit, eo tempore quando ille illum numerum probat, ipse panis tollendus est, et alter pro eo ponendus. Quia vero, ut diximus, modo semel, modo bis in die manducamus, et nunc plures, nunc pauciores sumus, et numerum nostrum quanti esse debeamus definire nunquam possumus; si ipse aliam rationem meliorem ad hoc probandum invenire potest, cum Dei gratia faciat.

Similiter de vassallis nostris; similiter etiam ad portam; quorum numerus certus esse non potest, si eodem sensu, quem supra diximus, per dies, per septimanas, per menses, quando minime, quando mediocriter, quando maxime dat, æstimare cœperit, putamus eum omnino invenire posse, unde per totum annum valeat transire. Nam de pulsantibus, de scholaribus, de reliquis clericis, seu laicis nostris, vel extraneis, facile sciri potest qualiter eos liberare potest.

* *Bonuaría*. Obscura vox, quam non nisi ex conjectura quis intelligat. Acherius suspicatur legendum

Monemus etiam ut hoc considerare non negligat, quod panis ille qui datur, non ad unam mensuram omnibus, sed quibusdam major, quibusdam vero minor datur. Et ob hoc necesse est, ut de singulis mensuris panum consideret, quanti de majoribus, mediocribus, vel minoribus, de uno modio fieri possunt. Et speramus quod hoc facto ei cuncta aperte patebunt.

Ecce ut potuimus, non ut ita semper tenendo firmemus, sed ut incipiendo probare valeamus qualiter inantea tenere debeamus hoc quod ad monasterium de annona venire debet, sub has divisiones, quas supra posuimus, hoc bene invenire posse speramus: i. est, prima famulorum nostrorum, vel matriculariorum, qui semper æqualiter habendi sunt; secunda fratrum, tertia vassallorum, quarta hospitem, quinta pulsantium vel scholariorum, sexta singulorum huc illucque provendariorum: ex quibus tamen, ut diximus, nullum qui semper æqualiter habeatur definire numerum possumus.

CAPUT VII.

De molinis vel cambiis talis volumus ut sit ratio. Primo ut unicuique molinario mansus, et vi bonuaría * de terra dentur, quia volumus ut habeat unde ea quæ ei jubentur perficere valeat, et illam molturam salvam faciat: id est, ut boves et reliquam pecuniam habeat cum quibus laborare possit, unde et ipse, et omnis familia ejus possit vivere, porcos, aucas, et pullos nutrire, molinum componere, et omne matriamen, quod ad illud molinum emendandum pertinet adducere, scelusam emendare, molas adducere, et omnia quæ ibidem ad habendum vel faciendum necessaria sunt, et habere possit et facere: et ideo nolimus ut ullum alium servitium, nec cum carro, nec cum caballo, nec manibus operando, nec arando, nec seminando, nec messes vel prata colligendo, nec braces faciendo, nec humionem, nec ligna solvendo, nec quidquam aliud ad opus dominicum faciat, sed tantum sibi et suo molino serviat. Porcos autem, aucas, et pullos quos de suo molino incrasiare debet, de suo nutriat; et ova solvat, et ea, ut diximus, quæ vel molino necesse est facere, vel quæ de molino debet exire, illa tantum studeat procurare. Quod vero supra diximus, ut ii modiorum ad opus nostrum de molinis ad monasterium venire debuissent, non hoc ideo diximus ut illam aliam molturam ab illo granario separemus, sed ut ipse hoc anno probare studeat, utrum addere, vel subtrahere necesse sit, et ad tantos provendarios, et ad ea opera quæ omni anno in monasterio fiunt: ut sunt venditiæ, horti, prata, et his similia, cum tanto numero per totum annum transire valeat. Volumus etiam ut illa modia anteriora coram illis molinariis ad istum novum modium æstimare faciat, cum omni æqualitate, quanta modia de illis faciant ista, et secundum hæc modia quantum eis convenit, sic solvant in antea eorum censum, sive de annona, sive de brace. Volu-
sex bovaría, hoc est, spatia quæ boves sex intra diem arare possunt.

mus ut ipsi molinarii singuli integram causam habeant ad providendum cum rotis vi. Quod si noluerint habere vi, si medietatem de illa causa, id sunt rotæ iii, non habeat nisi medietatem de illa terra, quæ ad illum mansum pertinet, id est bonuaria iii, et socius ejus alia iii, et inter illos duos et integram molturam reddant, et integrum servitium faciant, quantum ad illum unum molinum pertinet de opere, vel de sclusa, vel de ponto, vel de omnibus, quantum singulis molinis deputatum est.

LIBER II.

Hæc est ordinatio hortorum.

CAPUT PRIMUM.

Ut fratres qui eos laborare debent, sine molestia, vel aliqua incommoditate inhonesta possint in eis officium sibi commissum ad communem explere utilitatem, constituimus ut mansiones, quæ ibi necessariae sunt, et sepes faciant quodcumque necesse fuerit, et emendent majores de his villis: ad primum ostium quod est juxta vivarium, de Waniaco, et Cipiliaco; ad secundum de Villa; ad tertium de Albinaco et Cerisiaco; ad quartum de Vernis, et Taziaco. Et idem ipsi dent, unusquisque ad hortum cui deservit in tertio anno, aratrum I jugum cum amblacio et conjunctis, quando necesse fuerit; et in quarto erptiam ^a in hortum excolendum semper ad Missam sancti Marcellini: et postquam tempus venerit quo necessarium fuerit hortos a noxiis purgare herbis, id est a medio Aprilis ad medium Octobrium, omnimodis absque negligentia vel aliqua subtractione, semper finitis viginti diebus, veniat unusquisque de ipsis majoribus ad illum fratrem hortolanum, cui ipse adjutorium facere debet, videre, et interrogare, quando necesse fuerit sarculatores in illo mittere.

Porricini autem et porri postquam transplantati fuerint, ascaloniæ quoque, allia atque cepe; hæc tantum debent majores quodcumque necesse fuerit, sicut dictum est, purgare; et quodcumque familia ad eandem convenerint purgationem, major ipse per se, sive decanus, unus ex illis duobus omnimodis ibi sit ad providendum ut studiose et utiliter operarii expleant opus suum. Carra vero accipiant hortolani de bura omni anno secundum consuetudinem. Omnia utensilia ferrea debent accipere a camerario, qui fabros providet secundum consuetudinem communem. Idem si fracta fuerint, ostendat illa camerario, et ipse faciat illa reparare, aut det illi aliud ferramentum, et recipiat illud fractum. Similiter quocumque modo necesse fuerit reparari ea, a camerario requirantur. Et unusquisque habeat ad hortum excolen-

^a *Erptiam*. Sive *erpicam*, instrumentum ad terendas glebas, gal. *herse*.

^b *Fossorios*. Id est, ligones. Bessos, ligones planos, quos *bêches* vocamus. Taratra, *tarierea*. Scalpra, *ra-lissoires*. Gulbium, sive gurbium, ferramentum quo extrahuntur quæ impedimento sunt. Falcilia, *faucilles*. Truncos, areas ligneas. Sequuntur *banstæ*, hoc est fustes triturae apti, *flæaux*.

A dum sive ad alias necessitates explendas fossorios ^b vi, bessos ii, secures ii, dolatoriam, taratra ii. majus et minus; scalprum i, gulbium i, et falcilia ii, falcem i, truncos ii, cultrum i, serram i. Cætera autem vasa ad ipsum officium pertinentia, sicut sunt vanni, banstæ, vel alia quælibet hujusmodi, quodcumque vetera defecerint, dicat hortolanus abbat, et ipse det ei adjutorium unde possit alia acquirere.

Constituimus etiam illis dare ad conducendos homines, qui areas levent in autumno, et plantationes primo tempore facere adjuvent: necnon et sarcolare herbas in æstate cum necesse fuerit, unicuique fratri hortolano per vices panes c provendaricios, quos panes debet dare frater qui panem providet ^B fratrum; et non simul, sed juxta quod hortolano necesse fuerit, sic distribuatur dispensator illi ipsum panem, donec numerus, si necesse fuerit hortolano, completus fiat. Detur etiam unicuique hortolano a cellerario de cervisa modium unum, eodem modo sicut et panis datur, id est non simul, sed per partes, quando et quantum hortolano necesse fuerit, et ipse eam requisierit, donec mensura prædicta compleatur, et debet unusquisque modium unum accipere de legumine, et unicuique debent dari ab abbate solidi v per annum ad conducendos homines, sicut diximus; qui conductitii non sunt necessarii querere aliibi, nisi infra monasterium. De cætero unusquisque frater quidquid de horto suo potuerit acquirere supra servidas ^c, quas fratribus facere debent, pleniter ^C absque aliqua deminoratione deferant opportuno tempore abbati. Bovem disposuimus habere unumquemque suum, ut sine impedimento hoc solum excolant quæ ad hortos necessaria sunt. Hoc præcipue commonemus hortolanos ut lucri facere aliquid turpiter, aut petere vicinos, omnimodis declinent.

CAPUT II.

De meiris ^d in festivitibus sanctorum.

In nativitate Domini iii, in S. Stephani ii, in S. Joannis ii, in natale Innocentium i, in S. Silvestri i, Octava Domini i, in Theophania ii, Octava Epiphaniæ i, sanctæ Agnetis i, dedicatio S. Joannis, et Bathildis i, Purificatio sanctæ Mariæ ii, S. Agathæ i, S. Vedasti i, S. Gregorii i, S. Benedicti i, Annuntiatio S. Mariæ i, Philippi et Jacobi ii, S. Joannis Baptistæ i, S. Petri ii, S. Pauli i, S. Martini i, S. Jacobi i, Dedicatio S. Petri i, Dedicatio S. Stephani i, S. Laurentii i, Assumptio S. Mariæ i, S. Bartholomæi i, S. Joannis i, Nativitas S. Mariæ i, S. Matthæi i, S. Mauricii i, S. Firmini i, S. Michaelis i, S. Dionysii i, Simonis et Judæ i, Omnium sanctorum ii, S. Quintini i, S. Martini i, S. Cecilie i, S. Andreae i, Fusciani et Victorici i, S. Thomæ i,

^c *Servidas*. Sive *servias*, sarta vel fasciculos ex herbis floribusve.

^d *De meiris*. Meiras sic Acherius interpretatur: id quod interim ob mercedem obsequio præstito porrigitur. Gal. *mereaux*, scrupus, vel calculus; deinde data opportunitate reddito calculo pecunia numeratur.

in Cœna Domini II, in Sabbato sancto I, in sancto A
Pascha III, et per hebdomadam totam II, in Ascen-
sione Domini II, in Pentecoste III, post vindemias I,
dies Dominici XLVIII, sabbatum similiter, festiuitates
sanctorum I.

CAPUT III.

Commemoratio de refectionibus quas cellerarius
debet facere.

De curtis unam pro Hilmerado episcopo, et fratre
suo Hengario XVI Kal. Junii. Altera autem pridie
Nonas Junii pro Herirardo et Gundradone XIII Kal.
Maii • Anniversarius Judit. Idibus Junii Natiuitas
Caroli regis XII Kal. Julii anniversarius Ludovici im-
peratoris.

In administratione autem refectorii interim quo-
usque aliter, sicut et in cæteris habitaculis nostris B
diximus, melius aliquid invenitur, talis fortasse non
inconuenienter debet seruari ratio. In primis celle-
rarius junior omnibus fratribus geminam suam sub
æquali mensura anteponat. Deinde si propter aliquam
necessitatem cuiuslibet temporis, hospitum, et inæ-
qualitatem aeris, necesse fuerit, deputetur ei talis
frater maturus, de cuius conscientia omnes securi
sint, ut nulli quidquam debeat nisi legitima mensura
addere, vel subtrahere. Si vero dominus abbas, aut
præpositus, vel decanus, propter cuiuslibet infirmi-
tatem, die, duobus, tribus vel aliquanto amplius ei
potum mutare præceperit, non tamen ullo modo ipse
junior cellerarius, aut ille qui ei solatium præstat,
aut alteri dare, aut ultra denominatos dies eidem
idipsum dando protendere præsumat. Cætera autem C
omnia ad legitimam honestatem pertinentia, quæ vel
causa hospitum, vel mensæ seniorum, vel generali-
ter fratrum omnium, administranda vel procuranda
sunt, ad eiusdem curam junioris cellerarii pertinere
debeant, ne aliquid ibi intrantes, exeuntes, aut com-
morantes, sive, ut dictum est, supervenientes in usu
vel qualibet minus digna procurata munditia offen-
dat. Ea autem quæ specialiter ad cocos pertinent,
ipsi quidem cum summo studio eadem providere de-
bent; tamen præfatus cellerarius nequaquam præfa-
tam sollicitudinem postponere debet, sed semper
caute providere et admonere, ne præfati coci ea quæ
sibi commissa sunt nullatenus præsumant, quo-
usque hebdomada expleta, secundum quod Regula
præcipit, vasa ministerii sui munda et integra re-
stituant.

Senior autem cellerarius tam interius quam exte-
rius, id est, vel in refectorio, vel in coquina, vel in
his habitaculis, quæ ad coquinam pertinent, in om-
nibus et pro omnibus sollicitudinem gerat, ne quis
ibi aliter agendo, loquendo intemperanter, vel se,
vel ea quæ agit, tractare præsumat, nisi secundum
quod religioni nostræ omnino conveniat. Nec quæ-
rendum, nec exigendum ab eodem cellerario est,
ut ipse ac si propria devotione in præparandis pul-
mentis se ingerat, et præfatum sollicitudinem ob hoc
• Anniversarius Judit. Legebatur *vidit*. Hæc pro-
fecto Adalhardi esse non possunt, quippe cui non

in aliquo postponat; sed potius secundum Regulæ
auctoritatem aliud solatium, si opus fuerit, requi-
rat, ut ipse quidem super hinc et inde ad ea quæ
Dei sunt providenda liber remaneat. Hæc non ideo
dicimus, ut ejus devotionis quando absque offendi-
culo præfatæ sollicitudinis fieri potest, obsistamus,
sed ne dum se in his quæ ad eum tempore non per-
tinent, ac si devotius immergit, certam sibi impo-
sitam providendi necessitatem postponere præsumat.
Sed ne cellerarius dicat nescire se de quibus et in
quibus præfati coci admonendi sint, ut agant, vel non
agant.

CAPUT IV.

Hæc inter cætera principaliter observanda sunt.
In primis de omni re, quæ ad hoc officium eo tem-
pore non prodest, ut silentium teneatur. Deinde
ut ipsum silentium cum fructu alterius mercedis
ab omnibus illis ibi servari possit, psalmi sine inter-
missione cantandi sunt: et quandiu duo ex illis ad-
sunt, nunquam iidem psalmi prætermittendi: et cum
contigerit, ut aliqui ex ipsis propter quamlibet nec-
essitatem administrandum longius discesserit, et ob
hoc solus fortasse inchoatum psalmum cantare non
poterit, mox ut reversus fuerit in loco in quo cæ-
teros psallentes invenerit, ingrediatur, et cum eis,
quandiu cum ipsis est, cantare studeat. Similiter
quoque alter tertius, si inde decesserit, revertens
psallentibus se conjungat. Quod si etiam talis eve-
nerit causa, sicut nonnunquam fieri solet, ut om-
nes quidem ita occupentur, ut nullus memoria cau-
tando percurrere liceat, mox ut quilibet vocaverit
intermissum psalmum in loco quo eum dimiserit,
repetat, et cæteri omnes quibus vacat cum eo pa-
riter in laude Domini ora permoveant. Sed et si ita
forte evenerit, ut nulli occurrat quo loco inchoa-
tum psalmum dimiserit, ubi vicinius retro cecinisse
memoria occurrit, ibi incipiat, et opus cœptum
non negligant, quousque consummatis omnibus
cum quibus et in quibus idem studium servari po-
tuit: et tunc singuli, prout ratio docet, ad ea quæ
restant, servato semper quantum possibile fuerit si-
lentio, redeant. Sed ne cui hæc propter priorem
sermonem a mente ceciderint; idcirco breviter re-
petimus tria esse, in quibus constant, id est, ut aut
a necessariis tacere, aut necessaria dicere, aut psal-
mos cantare. Sed et hoc nequaquam quasi propter
servandum ordinem negligendum est, cum fortasse
idem ordo juniores omnes, aut etiam minus sapien-
tes, vel constantes, in coquina mittere poposcerit,
ut prætermisso eodem loco aliquem junioribus, se-
nior constans addatur, qui et se, et cæteros zelo
Dei ductus custodire studeat; et transacto servitu-
tis suæ tempore, iterum ille, qui tunc propter ta-
lem rationem transitus est, mixtus cum senioribus
ingrediatur, ac sic omni tempore omnimodis obser-
vetur, ut nunquam tantummodo sive propter def-
essam ætatem fatui, sive propter juventutem minus
Judit solum, sed etiam Ludovicus Pius diu supersti-
tes fuere.

perfecti, illi solummodo mittantur, de quibus in nullo ejusmodi conservandi justitiam, fiducia habeatur, sed semper, ut præmissum est, unus, aut duo ita maturi hebdomadis singulis mittantur, ut et interius voluntas Dei, ut filii. et exterius condigna semper sobrietas custodiatur.

At si quis docere voluerit non ita oportere fieri, sed secundum ordinem quomodo per mensas sedent, ita semper ordo tenendus est, nequaquam ille audiendus est, sed fortiter cur aliter sentiat obijurgandus, et si non ab hac temeritate quiescerit, et patienter obediens fuerit, acrius coerceatur, quousque saniori consilio obediat. Hæc idcirco propter simpliciores, vel quod majus est ut ita dicam, stultiores, sic aperte et multipliciter dicimus, ne quis se de ignorantia excuset. Ut autem hæc ita servari possint, semper decanus et cellerarius per plures dies antea provideant quomodo ista dispositio nullatenus turbetur, neque per occasionem infirmitatis alicujus, neque propter causam itineris, si evenerit, vel propter quamlibet novam surgentem necessitatem, vel etiam propter domini abbatis aut præpositi quamcunque jussionem. His ita propter perpetuam custodiam præmissis, illud quoque postponenda non est, ut cellerarius semper quando ei vacat, illas administrationes manu propria singulis anteponat; ne alter ei majus minusve quam debeat propter cujuslibet gratiam dando excedat; et ipse quæ singulorum infirmitates, vel necessitates, scire debet, prout certa et recta necessitas poposcerit, distribuat. Si vero ei non vacaverit, tunc ille, cui ipse jusserit, vice sua hoc faciat, cavens semper ne aliquod vitium ibi oriri incipiat.

CAPUT V.

De laicis autem hæc est una et definita sententia, ut quandiu ibi aut pulmentaria præparantur, aut præparata ministrantur, sive quando fratres prius generaliter, sive quando postmodum reficiuntur, nullus ingrediatur. Si vero talia aliqua, aut prius præparanda, aut postmodum mundanda vel curanda fuerint, quæ laicis deputata sint, fenestra, aut ostium aut locus extra coquinam talis constitutus sit, ubi fratres vel præparanda suscipiant, vel mundana referant, ubi ea illi vel ponere, vel posita recipere possint, ut tamen nullam occasionem, pro qua coquinam ingrediantur, habeant. De quibus hæc interim memoriæ occurrit, ut sunt herbarum cujuslibet generis, unde pulmentarium fieri debeat, afferendæ, mundandæ, ordinandæ. Similiter pisces quando opus fuerit excenterandi, exquamandi; legumina diversi generis lavanda vel præparanda, sive cætera, vel his similia, quæ tamen omnia extra coquinam in locis sibi deputatis plenissime et honestissime quoties necesse fuerit agere studeant, et in loco apto ubi a fratribus congrue suscipi possint, studiosissime ponere vel componere studeant: et tamen, ut dictum est, ab ingressu coquinæ prædictis temporibus funditus abstineant. Ligna quoque similiter quæ comportanda,

scindenda, vel congrue præparanda sunt, per fenestram, ut diximus, aut per opportunum introitum ita abundanter immittantur, ut nec illis introire ad fratres, nec fratres ob hoc ad eos exire necesse sit: forsitan enim nec hæc alicui tam multipliciter dicta increscunt, ut si nos magis eligimus singula, prout necessaria videntur, singulariter ordinando dicere, quam alicui, ac si nesciat quid facere debeat, occasionem excedendi relinquere. Cellerarius autem hæc omnia prout ei vacaverit diebus singulis, ne quod ibi vitium nascatur providere studeat, quousque Deo auctore, quidquid ibi rite et honeste agendum est, in consuetudinem veniat, ut nullus quamlibet novitius propter ignorantiam excedat. Idcirco autem hæc omnia ad providentiam cellerarii flectimus, quia ei nullum in ipso officio vel officina rebellem, aut contradicentem esse volumus, aut permitimus: sed et si, quod absit, contigerit, ut ipse cellerarius senior, aut junior, hæc et his similia quæ ad hoc pertinent, caute non servaverit, et secundo admonitus non se correxerit, ipse quidem si ad permanendum dignus non fuerit cum condigna invectione exeat: ordo vero inconfusus et imperturbatus permaneat.

CAPUT VI.

Hæc quoque breviter de his quæ infra ecclesiam horis quibus opus Dei celebratur strictim commemoratis, salva ut semper et anteposita diligentiore, seu præstantiore, cui Dominus dederit, ratione vel ordine, hæc non ab re adjungenda videntur. Si æstivum tempus fuerit, peractis his horis, post quas continuo in refectorio generaliter eundem est, oportet ut omnes cum silentio in ecclesia subsistant, quousque audito signo, caute reverentiam Deo dantes exeant, et cum præfato silentio intrantes, et residentes, et exeuntes de refectorio, singuli ad ea quæ tunc secundum tempus ratio docuerit, vel jussum fuerit, attendant. Si autem hiems fuerit, et calefaciendi necessitas ingruerit, prout ei qui præest visum fuerit, sive ante, seu post peractum officium aliquod intervallum fiat, quando se calefacere possint; sin autem, in ecclesia expectent, ut supra. Hæc etiam de his.

De dormitorio, in hoc omnia apud eos qui hoc digne intelligere volunt, complecti possunt, quod nullo tempore aliquid ibi inhonestum, vel inhoneste fieri debet: et ut aliqua ex his ad memoriam reducantur, per quæ cætera his similia nequaquam obliviscendo contemnantur. Quando loqui licet, quia locutio semper ibi servanda est, sive duo, seu tres, seu etiam plures, sicuti fieri solet quando de capitulo surgunt, conjungantur. Quando vero dormiendi tempus fuerit, sive in die, sive in nocte, sicut silentium funditus in ore, ita in incessu, ut nullus injuriam patitur, summa cautela esse debet. Nemo vestimenta sua excutere, nemo incaute ascendere, vel descendere de lecto debet, vel cætera his similia, quæ strepitu, vel cujuslibet incommodo sonitum reddant, incaute agere debet; sed et omnia

tempore, ut prædictum est, omnis ibi cautela servanda est, vel propter honestatem, vel propter infirmorum requiem, ne si forte aliquis ibidem necessitate coactus requiescere optat, alterius improbitate turbetur. Quod si aliquis etiam ad legendum in lectulo suo resederit, nequaquam alterum sibi ibidem ad colloquium jungat : sed si necessitatem loquendi diutius habuerint, exeant foras, et ibi loquantur. Nam longe alterum ab altero positum propter sonum, nec duos consedentes vel stantes propter domus ipsius honestatem vel consuetudinem, colloquium habere nequaquam oportet. Hæc etiam inter plurima cætera quæ in dormitorio servanda sunt breviter dicta, ne quasi pro nibilo a quibuslibet insipientibus, vel ultra quam debent prementibus contemnantur, non solum a præposito, decano, seu cæteris decanis omni tempore non mediocriter, sed ab ipsis etiam circinnatoribus, horis quibus vacant fratres lectioni, observanda, et inventa arctius castiganda sunt. In piselo vero, tempore quando illo uti necesse est, eadem pene in omnibus, excepto quod ad dormiendum pertinet, cautela et honestas servanda est, quæ de dormitorio diximus, et si forte quædam ad eandem domum specialiter pertinent, ut est de pannis infusis qui suspenduntur; de pigritantibus et somnolentis, et propter caloris suavitatem minus attente legentibus, et si qua his similia, ex usu quotidiano quid exinde faciendum sit nullus ignorat, qui hujusmodi ad providendum sollicitudinem impositam quantulumcunque portat. Cum verbo horæ incompetentes transierint, et tam colloquendi quam conjungendi tempus licitum advenerit, semper tamen ibi, sicut et in cæteris omnibus locis, sive pauciores sive plures fuerint, in loquendo et agendo sæpe commemorata honestas servanda est; nec unquam postponenda, aut contemnenda.

De provendariis.

De porta autem monasterii, vel quæ ad eam pertinent, idcirco inter hæc quæ superius complexa sunt, nil inserere voluimus, quia quæcunque ad eam vel ministros ejus pertinent de decimis, Domino insinuante per se semotim disponendum judicavimus. Unde primo loco illud commemorandum est,

A ut de provendariis qui ibi servire debent certa discretio servetur, ut et sufficienter sint, et ultra quam necesse est nullo modo sint, quia ipsi de eadem decima et pascendi et vestiendi sunt ea mensura quæ eis competit; ita ut nec penuriam patiantur, nec aliqua superfluitate distendantur. Visum est igitur nobis in decem provendariis ad eos qui hospites suscipere et eis servire debent sufficere posse. Similiter ut ipsi provendarii eadem qualitate et quantitate cibi et potus, sicut cæteri provendarii nostri, sustententur : id est, ut pensam secundum cæterorum consuetudinem per mensem; similiter panem et potum secundum eorundem consuetudinem accipiant : vestimenta autem et calceamenta, sicut supra dictum est, mensurate accipiant : ita ut nec nuditate, nec aliqua turpitudine squaleant : nec tamen e contra ultra mensuram suam exigere præsumant. Hæc de provendariis.

B Videtur igitur nobis si omnis decima de omnibus et in omnibus, sicut constitutum est, datur, ut omnino ad omnes hujusmodi necessitates divitum vel pauperum sufficere debeat : id est, vel de his quæ ad monasterium elemosynæ causa ecclesiis vel fratribus in diversis corporalibus speciebus vel mobilibus rebus sponte condonamur. Similiter quidquid in diversis laborationibus quolibet modo acquiritur, vel in variis peculium generibus enutritur, vel in ipsis peculiis Deo dispensante sine humana providentia sponte producit, ut est lac et lana. Similiter fenum, vel quæ in arboribus gratis nascuntur, ut est pastio, vel diversi generis fructus, quantum possibilitas admittit, data fuerint, secundum qualitatem vel quantitatem singularum rerum, juxta quod tempus permiserit, sufficere possint. Et ut manifestius quod dicimus elucescat, primo de nostris villis quæ in Ambianense, Atrapatiense seu Belvacense sitæ sunt, pleniter omnia, sicut supra commemoratum est, dentur. Deinde si forte propter longiorem viam possibilitas adducendi familiaræ non fuerit, bonum exinde restat Domino insinuante consilium, ut propter hoc nec decima remaneat, nec ullum in pauperibus generetur peccatum.

SANCTI ADALHARDI EPITAPHIUM

(*Hist. lit. de la France, tom. V, pag. 426.*)

Hic jacet eximius meritis venerabilis abba
 Noster Adalhardus dignus honore senex.
 Regia prosapiæ, paradisi jure colonus,
 Vir charitate probus, moribus atque fide,
 Quem sub tumulo recolis tu quisque viator,
 Cerne quid es, quid eris, mors quia cuncta rapit.
 Nam post octavas Domini hic carne solutus,
 Succedente die astra petivit ovans.